



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **M. R.**
bytem X

zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21. 12. 2022, č. j. KUZL 104038/2022, sp. zn. KUSP-51817/2019/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, Odbor dopravních a správních agend (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 6. 2018, č. j. MMZL 097729/2020, č. j.

MUUH-DSA/19927/2018/Prch, sp. zn. Spis/3513/2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) ve výroku o vině bod I.2. a zastaveno řízení ohledně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „silniční zákon“). Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno ve výroku o správním trestu tak, že ohledně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 silničního zákona není ukládán správní trest zákazu řízení všech motorových vozidel a správní trest pokuty uložený v částce 6 000 Kč se snižuje na částku 2 100 Kč. Ve zbytku, tj. ve výroku o vině bod I.1. a ve výroku o náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku, bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, spáchaného ve formě zavinění z nedbalosti, porušením ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona tím, že dne 6. 3. 2018 v 08:29 hodin, v katastru obce Buchlovice, na silnici I/50 u odbočky na hrad Buchlov, ve směru od Brna, při řízení motorového vozidla tovární značky Hyundai, registrační značky X překročil nejvyšší povolenou rychlost nejméně o 21 km/h, neboť mu v místech, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovená místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 70 km/h, byla hlídkou Policie ČR naměřena rychlost 94 km/h, a tedy po odečtu možné odchylky měřiče ve výši ± 3 km/h jel rychlostí nejméně 91 km/h.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci ve vazbě na ustanovení § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložen správní trest ve formě pokuty ve výši 2 100 Kč. Dále byla žalobci podle § 79 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v souvislosti s vyhláškou č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě žalobce uvedl následující žalobní body.
5. V prvé řadě žalobce namítl, že rozhodnutí je nezákonné pro překážku věci pravomocně rozhodnuté. Žalovaný rozhodl o tom, že prvostupňové rozhodnutí se ve výroku o vině bod I.2. zrušuje a řízení ohledně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) silničního zákona se zastavuje. Svým dalším výrokem však žalovaný modifikoval uložený správní trest a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobce však míní, že žalovaný nebyl oprávněn potvrdit ve zbytku výrok prvostupňového rozhodnutí, neboť řízení o přestupku bylo zastaveno. Výrok rozhodnutí, kterým bylo řízení zastaveno, tak představuje překážku věci rozhodnuté vůči druhému výroku, kterým bylo rozhodnutí ve zbytku potvrzeno. V posuzovaném případě se totiž jednalo o jeden skutek. Proti žalobci bylo vedeno řízení o dvou přestupcích, ty však byly spáchány jedním jednáním. Skutečnost, že žalobce svým jednáním naplnil dvě různé skutkové podstaty, nevylučuje, že se jednalo o jednočinný souběh. Žalobce míní, že jednání bylo shodné, když jednal tak, že řídil motorové vozidlo v určitém čase a určitém místě. Stejný byl i následek přestupku, přičemž při posuzování následku je nutno vycházet z objektu přestupku, kterým je bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Jednání, které bylo prostředkem ke spáchání obou přestupků, bylo řízení motorového vozidla. Postačí, aby část jednání, které je prostředkem spáchání jednoho přestupku, byla součástí

přestupku druhého. Podle žalobce pak ustálená rozhodovací praxe považuje souběh přestupků za obdobných okolností za jednočinný souběh, tj. jeden skutek. Byla tedy dána totožnost skutku. Výrok, kterým bylo zastaveno řízení o přestupku, tedy založilo překážku věci rozhodnuté.

6. Žalobce dále namítl, že je nezákonný výrok o správním trestu. Žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 2 100 Kč, tedy v horní polovině sankčního rozmezí. Žalobce již v důsledku předcházejícího nezákonného rozhodnutí nemohl 6 měsíců řídit motorová vozidla, byl tedy trestán přísněji, než by měl. V této souvislosti žalobce namítl absenci podkladů pro relevantní skutková zjištění, absenci zhodnocení dosavadního průběhu řízení a porušení zásady dvojinstančnosti. Absence podkladů pro relevantní skutková zjištění pak podle žalobce spočívala v tom, že žalovaný neopatřil aktuální výpis z karty řidiče. Ve prospěch žalobce žalovaný hodnotil to, že se žalobce po dobu čtyři a půl roku nedopustil přestupku. Takové tvrzení žalovaného však neodpovídá stavu ke dni jeho rozhodování. Dále měl žalovaný zohlednit, že žalobce je vystaven v právní nejistotě po dobu 5 let, kdy vede se správními orgány spor pro to, že jej neoprávněně potrestaly za jednání, které není přestupkem. Nakonec žalobce namítl, že byla porušena zásada dvojinstančnosti. Porušení této zásady spatřuje v tom, že o správním trestu za nyní posuzovaný přestupek rozhodoval jen žalovaný. Žalobce tak neměl možnost se odvolat proti výši uložené pokuty. Nejednalo se o modifikaci sankce ve smyslu její korekce.
7. Žalobce i jeho zástupce mimo žalobní námítky vyjádřili nesouhlas s tím, aby jejich osobní údaje, neanonymizované rozhodnutí krajského soudu, jakož i neanonymizované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byly vyvěšeny na internet prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu.
8. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu jejich nezákonnosti zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nesouhlasí s obsahem podané žaloby.
10. Žalovaný dále nesouhlasí s žalobní námitkou, že výrok napadeného rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 silničního zákona, představoval překážku věci pravomocně rozhodnuté vůči druhému výroku, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Ačkoliv bylo rozhodováno o dvou přestupcích, napadené rozhodnutí nabylo právní moci jako celek. Jeden dosud nepravomocný výrok nemohl vytvořit překážku pravomocného rozhodnutí vůči jinému výroku téhož rozhodnutí. Pokud žalobce namítá, že přestupky spáchal v jednočinném souběhu, pak spíše míří na zásadu *ne bis in idem*. Žalovaný se však domnívá, že žalobcem spáchané přestupky nejsou totožným skutkem. Stíhání jednoho skutku podle dvou skutkových podstat je přípustné, pokud se od sebe navzájem liší v podstatných okolnostech. Podstatou skutku je pak právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. V případě žalobce pak podle žalovaného není totožnost skutku dána, neboť chráněným zájmem v případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona je ochrana bezpečnosti účastníků silničního provozu před následky rychlé jízdy, v případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 silničního zákona jde o to, aby motorová

vozidla bylo možné v silničním provozu identifikovat. Negativní následek je tedy rozdílný, nemůže se proto z povahy věci jednat o totožný skutek.

11. K námitce vztahující se ke správnímu trestu žalovaný uvedl, že se nedomnívá, že by žalobce byl krácen skutečností, že si žalovaný neopatřil výpis z karty řidiče ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Trestní sazba pokuty se u přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona pohybuje mezi 1 500 – 2 500 Kč, prostor pro správní uvážení pro stanovení výše pokuty je proto limitovaný. Již sama skutečnost, že žalobce před spácháním přestupku po dobu čtyř a půl roku nespáchal dopravní přestupek, svědčí o tom, že se v případě žalobce jednalo o ojedinělý exces. Žalovaný neměl potřebu doplňovat dokazování aktuálním výpisem z evidenční karty řidiče. Naopak přitěžující okolností bylo to, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 20 km/h a že bylo vysoké riziko dopravní nehody z důvodu namrzlé vozovky. Uložení pokuty ve výši mírně nad polovinou zákonné sazby bylo podle žalovaného na místě. Další snížení pokuty i s přihlédnutím k jinak bezúhonnému obviněnému by těmto závažným přitěžujícím okolnostem neodpovídalo. Žalovaný dále konstatoval, že neměl povinnost přihlédnout k tomu, že žalobce byl vystaven stresové situaci z důvodu délky řízení a že mu zrušeným rozhodnutím byl uložen správní trest zákazu činnosti v délce 6 měsíců, který vykonal. Tato forma kompenzace se uplatní výhradně v trestním řízení, nikoli v řízení přestupkovém. Rovněž žalovaný nesouhlasil s žalobní námitkou, že napadeným rozhodnutím byla porušena zásada dvojinstančnosti. Jedná se o situaci, jako kdyby žalovaný již svým prvním rozhodnutím zastavil řízení týkající se registrační značky, v této části prvostupňové rozhodnutí zrušil a v návaznosti na to modifikoval správní trest. Zákaz *reformationis in peius* se nevztahuje na samotné řízení, ale na jeho výsledek.
12. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
14. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
15. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
16. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Překážka věci rozhodnuté

17. V prvé řadě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro překážku věci pravomocně rozhodnuté.
18. Soud nejdříve uvádí, že považuje za přílehlavé vyjádření žalovaného, který poukázal na to, že o obou přestupcích bylo rozhodováno jedním rozhodnutím, které nabylo právní

moci jako celek, tedy nabylo právní moci ohledně obou přestupků zároveň. Z logiky věci tedy žalobní námitka nemířila na překážku věci rozhodnuté, ale spíše na překážku litispendence. Soud se tedy bude zabývat obecně zásadou *ne bis in idem*, která překážku věci rozhodnuté a překážku věci zahájené zastřešuje.

19. Podle ustanovení § 77 zákona o odpovědnosti za přestupky *nikdo nemůže být obviněn z totožného přestupku za skutek, o němž již bylo proti téže osobě zahájeno řízení podle tohoto zákona nebo trestní řízení* (odst. 1). *Nikdo nemůže být obviněn z přestupku za skutek, o němž již bylo v jiném řízení proti téže osobě pravomocně rozhodnuto. Rozhodnutím podle věty první se rozumí rozhodnutí o tom, že se skutek nestal, nespáchal jej obviněný, spáchání skutku se nepodařilo obviněnému prokázat nebo že skutek je trestným činem nebo totožným přestupkem nebo není přestupkem, trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, trestní stíhání bylo zastaveno na základě schválení narovnání, bylo podmíněně odloženo podání návrhu na potrestání nebo bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého* (odst. 2).
20. Formulace § 77 zákona o odpovědnosti za přestupky je pak koncipována tak, že se nevztahuje na překážku věci zahájené či věci pravomocně rozhodnuté pro totožný přestupek, nikoliv pro totožný skutek. Pokud tedy pachatel spáchal několik přestupků v jednočinném souběhu, formulace uvedeného ustanovení brání tomu, aby byl obviněn z přestupku, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto či probíhalo řízení ohledně přestupku, o němž již bylo zahájeno řízení dříve, avšak může být obviněn z jiného přestupku, který spáchal tímž skutkem. Skutek je v kontextu zákona o odpovědnosti za přestupky chápán tak, že se jedná nejen o samotný skutek, ale i o jeho právní kvalifikaci. Podstatou skutku je podle doktríny právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. Proto není vyloučeno, aby v jednočinném souběhu bylo spácháno více přestupků, za které pak může být přestupce uznán vinným, a to za každý samostatně a nezávisle na sobě. Uvedené závěry vyplývají i z judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou poukázal i žalovaný (např. z rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 – 25).
21. V nyní posuzované věci se žalobce dopustil jednak jednání, které spadá pod definici přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 silničního zákona a jednak jednání, které pod definici přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Ohledně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 silničního zákona bylo řízení zastaveno. Tento přestupek měl spočívat v tom, že žalobce řídil označené vozidlo, přičemž měl na vozidle přední tabulku registrační značky opatřenou sněhovou krustou tak, že byla znemožněna její čitelnost. Zde je objektem přestupku, tj. chráněným zájmem, aby byla registrační značka čitelná a bylo možné vozidlo bez problémů identifikovat. V případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, tedy překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h, je chráněným zájmem bezpečnost silničního provozu a ochrana jeho účastníků, neboť v důsledku porušení rychlostních limitů hrozí vyšší riziko nehody. Z toho je zcela evidentní, že negativní následek jednání žalobce byl rozdílný a nemohlo se jednat o totožnost skutku.
22. Žalovaný tedy nepochybil, když ohledně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 silničního zákona zastavil řízení (na základě předchozího rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2021, č. j. 32 A 50/2019 – 43) a ohledně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona rozhodl ve věci samé, neboť šlo o oddělitelné skutky ve smyslu zákona o odpovědnosti za přestupky. Nebyla tedy porušena zásada *ne bis in idem*.

23. Tuto námitku proto krajský soud považuje za nedůvodnou.

Sankce

24. Žalobce dále namítl, že je nezákonný výrok o správním trestu.

25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vypustil správní trest zákazu činnosti vztahující se k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 silničního zákona a zároveň snížil správní trest pokuty vztahující se k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.

26. U pokuty za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona pak žalovaný zvážil přitěžující i polehčující okolnosti. Jako polehčující okolnost zvážil skutečnost, že žalobce nebyl již čtyři a půl roku trestán za žádný dopravní přestupek. Jako přitěžující okolnost pak žalovaný vzal skutečnost, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o více než 20 km/h, tedy spíše na horní hranici rozpětí přestupku. K překročení nejvyšší dovolené rychlosti navíc došlo v době, kdy byla vozovka namrzlá, což zvyšovalo riziko dopravní nehody.

27. Byť žalovaný neopatřil aktuální výpis z karty řidiče žalobce, neshledává soud, že by tato skutečnost byla jakkoliv přičtena k tíži žalobce. Žalovaný jako polehčující okolnost vzal to, že žalobce nebyl již čtyři a půl roku trestán za žádný dopravní přestupek. Od pořízení výpisu z karty řidičů sice uplynula již další doba a žalobce je tedy zřejmě netrestaným za přestupek delší dobu, než čtyři a půl roku, jak ale žalovaný odůvodnil, naopak podstatnou přitěžující okolností, kterou vzal v úvahu, byl rozsah překročení nejvyšší povolené rychlosti a vyšší riziko dopravní nehody z důvodu namrzlé vozovky. Není tedy pravděpodobné, že by měla doba, po kterou byl žalobce netrestán za žádný přestupek, nějak zásadně ovlivnit výši správní pokuty, když přitěžující okolnosti byly svou povahou poměrně závažné a je zřejmé, že převážily nad jedinou okolností polehčující, což byla právě dosavadní bezúhonnost žalobce.

28. Žalovaný pokutu uložil ve výši 2 100 Kč. Podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona *za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k)*. Žalobci tedy byla uložena pokuta v zákonem stanoveném rozmezí, v jehož rámci mají správní orgány povinnost se pohybovat. Konkrétní výše pokuty se potom odvíjí od toho, jak správní orgány v rámci správního uvážení zhodnotí okolnosti spáchání přestupku, což se v nyní posuzovaném případě stalo.

29. Jak uvedl žalovaný, kompenzace vztahující se k délce řízení se uplatní pouze v řízení trestním, nikoli v řízení přestupkovém. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 – 28, kompenzace za nepřiměřenou délku řízení by musela být stanovena přímo zákonodárcem, což však zákonodárce učinil pouze pro ukládání trestů v trestním řízení. Ve vztahu k ukládání trestů taková kompenzace stanovena v zákoně o odpovědnosti za přestupky nebyla. Nebylo tedy povinností žalovaného jakkoliv zohlednit předchozí průběh přestupkového řízení či jeho délku. Nebylo ani povinností žalovaného přihlídnout k vykonanému trestu uloženému za jiný přestupek, byť řízení o tomto přestupku bylo následně zastaveno a správní trest byl zrušen. Kompenzace za vykonaný trest za zrušený přestupek je předmětem jiného řízení.

30. Rovněž v nyní posuzovaném případě nebyla porušena zásady dvojinstančnosti. Žalovaný rozhodoval v souvislosti s předchozím rozhodnutím správního orgánu I.

stupně, které pouze modifikoval ve vztahu k tomu, že zrušil prvostupňové rozhodnutí ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 silničního zákona a řízení ohledně tohoto přestupku zastavil. Následně bylo tedy nutné správní trest modifikovat. Vzhledem k tomu, že odvolací správní orgány mají možnost v rámci odvolacího řízení rozhodnout i tak, že odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit (§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu), je v nyní posuzovaném případě situace obdobná a není důvodu, proč by postupem žalovaného měla být porušena zásada dvojinstančnosti.

31. Nešlo ani o porušení zásady zákazu *reformationis in peius*, když žalovaný nezměnil výši pokuty v neprospěch žalobce, naopak pokutu modifikoval tak, že ji snížil. Celková výše pokuty v napadeném rozhodnutí činila 2 100 Kč, kdežto v předchozím zrušeném rozhodnutí byla uložena pokuta v celkové výši 6 000 Kč. V předchozím zrušeném rozhodnutí byl správní trest pokuty ukládán i s ohledem na druhý přestupek, ohledně něhož bylo následně řízení zastaveno, přičemž se správní orgány řídily zásadou, že se správní trest ukládá podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. V napadeném rozhodnutí tedy bylo zohledněno snížení rozmezí, v němž se musela pokuta uložit, přičemž žalovaný pokutu v zákonem stanoveném rozmezí skutečně uložil.
32. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud nepovažoval jednotlivé námitky proti výši správního trestu za důvodné, neboť úvahy žalovaného byly založeny na více skutkových okolnostech případu (míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti, namrzlá vozovka v době spáchání přestupku), které lze obecně vykládat v neprospěch žalobce. K tomu soud doplňuje, že není jeho úkolem nahrazovat správní uvážení za situace, kdy nevykazuje znaky libovůle v rozhodování.
33. Ohledně žalobcova požadavku anonymizace rozsudku krajského soudu a Nejvyššího správního soudu, a nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů žalobce a jeho zástupce na internetu, krajský soud konstatuje, že sám žalobce tento požadavek a nesouhlas označil tak, že se nejedná o žalobní námitku. Z uvedeného důvodu se požadavkem na anonymizaci rozsudku a nesouhlasem se zveřejněním osobních údajů žalobce a jeho zástupce v tomto rozsudku krajský soud nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

34. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
35. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné

úřední činnosti
a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

37. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. července 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce